

Romeo en Julia

IN MAKKELIJKE TAAL

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Romeo en Julia* van William Shakespeare.

Auteur: William Shakespeare

Bewerking: Marian Hoefnagel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Eerste druk van geheel herziene uitgave: 2023

Deze titel verscheen eerder onder ISBN 978 90 8696 058 3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 730 8

NUR 286

Romeo en Julia

William Shakespeare

Naverteld door Marian Hoefnagel

IN MAKKELIJKE TAAL

In de tekst komt een aantal moeilijke woorden voor. Deze woorden zijn onderstreept. In de woordenlijst op pagina 87 lees je wat de woorden betekenen.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over Romeo en Julia

Romeo en Julia is een oud liefdesverhaal. Meer dan 400 jaar geleden is het geschreven. Door een beroemde Engelse schrijver: William Shakespeare. Shakespeare schreef veel toneelstukken. Nog steeds worden die toneelstukken opgevoerd. Eén van die toneelstukken is het verhaal van Romeo en Julia. Romeo en Julia is een droevig verhaal. Maar wel het allerbekendste liefdesverhaal van de wereld.

Het verhaal van Romeo en Julia speelt in Italië. In de 16de eeuw. In het stadje Verona, om precies te zijn.

De mensen leefden en dachten toen anders dan wij. Ze praatten ook anders dan wij. Veel deftiger. Daarom staan er in mijn verhaal af en toe een paar deftige, ouderwetse woorden. Maar sommige dingen waren wel hetzelfde. Verliefd worden, bijvoorbeeld. En ruziemaken.

Mijn verhaal gaat niet precies zoals dat van Shakespeare. Ik heb een paar dingen weggelaten. Dat moest omdat Shakespeares verhaal nogal ingewikkeld is. En ik wilde een makkelijk te lezen verhaal maken. Andere dingen heb ik weer toegevoegd.

Dat moest ook, om het leven in de 16de eeuw begrijpelijk te maken.

En dan de liefde tussen Romeo en Julia.

In de 16de eeuw werd er niet open over seks gesproken. Want dat was niet netjes. Maar toch wilden de mensen er wel over praten. Ze gebruikten daarvoor een soort geheimtaal. Een witte duif was bijvoorbeeld een mooie maagd. En een duif in een kooitje stelde een gevangen maagd voor. En als de witte duif weguloog, was het meisje geen maagd meer. Dan was ze met een jongen naar bed geweest. Wij, in deze tijd, praten gewoon over seks. Zonder duiven en kooitjes. Dat heb ik in dit verhaal dus ook gedaan.

Maar aan de grote liefde van Romeo en Julia zelf is niets veranderd. En aan het droevige einde ervan ook niet.

Marian Hoefnagel

Warm in Verona

Romeo loopt een beetje rond. Dat doet hij bijna elke dag. Hij vindt het leuk om door het stadje te lopen. Door de kleine straatjes. Langs de rivier waar de meisjes de was doen. En over de markt. Daar is het meestal erg druk.

Veel mensen uit de omgeving komen naar de markt in Verona. Want je kunt er van alles kopen. Gereedschap, meubels en allerlei soorten voedsel. Ook kippen en schapen en koeien. De mensen praten druk met elkaar. Ze lachen en schreeuwen.

Romeo kijkt graag naar de mensen op de markt. Vooral naar de dienstmeisjes die er groente kopen en vis.

Het is een warme dag. Dat is vervelend voor de mensen die moeten werken. De boeren op het land vegen het zweet van hun voorhoofd. De marktkoopmannen gaan af en toe onder een boom staan, in de schaduw.

Maar voor Romeo is de warmte geen probleem. Want hij hoeft niet te werken. Nooit. Romeo's familie is rijk. En rijke mensen werken niet. Die kunnen de hele dag doen wat ze leuk vinden.

Romeo gaat bij de fontein zitten. Daar is het lekker koel. Het water spat in het rond.

Zijn gezicht wordt helemaal nat.

Twee dienstmeisjes lachen naar hem. Zij halen water bij de fontein. Ze vullen twee emmers en lopen ermee naar huis.

De rivier

Romeo is achttien geworden, vorige week. Achttien, dat is een belangrijke leeftijd. Als je achttien bent, ben je volwassen.

Toch is zijn verjaardag niet gevierd. Geen feest, geen cadeautjes. Want dat doen ze niet in Verona: verjaardagen vieren. Er worden heus wel feesten gevierd in Verona. Heel vaak zelfs. Maar geen verjaardagen.

Romeo loopt langs de rivier. Langs de waterkant liggen veel bootjes. De meeste bootjes zijn van boeren uit de omgeving. Zij brengen 's morgens hun groente naar de markt. Of hun kippen. En 's avonds varen zij weer terug.

Er vaart een mooie, grote boot op de rivier. Op de boot zitten meisjes met elkaar te praten. Rijke meisjes, dat zie je aan hun kleren. Het is vandaag natuurlijk heerlijk op het water. Beter dan op het warme, droge land.

Romeo loopt verder langs de rivier. Tot het eind van het stadje. En nog verder.

De rivier stroomt door een bos. Bomen hangen over het water. Romeo komt hier graag. Zeker als het zo warm is.

Daar, aan de kant van het water, zit zijn vriend Gino. Romeo moet lachen als hij hem ziet. Gino heeft zijn schoenen uitgetrokken. Met zijn blote voeten zit hij in het water.

‘Wat doe jij nou, man aan het water?’, vraagt Romeo.

Gino

Gino kijkt verschrikt achterom. Maar dan ziet hij Romeo.

‘Goedemorgen, vriend’, zegt hij met een grijns.

‘Dat kan toch niet’, zegt Romeo. Hij wijst naar Gino’s blote voeten.

‘Je lijkt wel een werkman’, zegt hij.

‘Het is anders lekker koel’, vindt Gino.

Romeo gaat naast Gino zitten.

‘Vroeger sprongen we gewoon in de rivier’, zegt Romeo. ‘Zonder kleren.’

Gino knikt.

‘Toen waren we kinderen’, zegt hij. ‘Toen kon dat wel. Nu niet meer.’

Romeo schudt zijn hoofd.

‘Nee, jammer’, zegt hij. En hij laat zich achterover in het gras vallen.

Heerlijk is het hier, in de schaduw van de boom.

Romeo kijkt naar boven. Hij probeert de lucht te zien door de bladeren heen. Maar dat lukt niet. Hij ziet wel iets anders.

Boven hem in de boom zit een meisje. Een prachtig meisje met blonde haren. Ze kijkt hem geschrokken aan. En legt een vinger op haar rode lippen. Niets zeggen, betekent dat.

Romeo zegt niets. Maar hij blijft naar het meisje kijken. Ze wordt er verlegen van. Ga weg, gebaart ze. Maar Romeo schudt zijn hoofd.

Een vrouw zoeken

Als ze teruglopen naar het stadje, is Romeo stil. Hij moet steeds aan het meisje denken. Het meisje in de boom. Het mooiste meisje dat hij ooit gezien heeft. Een gewoon meisje, geen rijk meisje. Dat zag hij aan haar kleren. Ze had de kleren van een dienstmeisje aan.

‘Hé, ben je doof of zo?’, vraagt Gino. Hij stoot zijn vriend aan.

‘Ik loop de hele tijd tegen je te praten, maar je zegt niets terug.’

‘Het spijt me’, mompelt Romeo. ‘Wat zei je?’

‘Ik vroeg of je naar het bal van de Orsini’s gaat’, zegt Gino. ‘Ik heb gehoord dat Roza ook komt.’

Gino weet dat Romeo verliefd is op Roza.

‘O’, zegt Romeo. ‘Komt zij echt? Tof. Mijn vader wil vast dat ik ernaartoe ga. Hij vindt dat ik een vrouw moet zoeken. Ik heb hem gezegd dat ik Roza wel wil. Maar Roza ziet mij niet staan. Nu moet ik een ander meisje vinden. Anders zoekt mijn vader een vrouw voor me.’

Gino knikt. Het is heel gewoon dat vaders een vrouw zoeken voor hun zoons.

Romeo komt uit een rijke familie. Zijn vrouw moet ook uit een rijke familie komen.

Dat meisje uit de boom, daar zal hij nooit mee kunnen trouwen. Dat weet hij best.

Julia

Julia rent door het bos. Dat gaat niet makkelijk met die lange rokken. En ze heeft het vreselijk warm. Maar ze moet op tijd thuis zijn. Dus holt ze door. Hoe heeft ze zo stom kunnen zijn! Ze wilde zo graag eens alleen op stap gaan. Rijke meisjes mogen dat niet. Zij moeten altijd een begeleidster bij zich hebben.

Toen dacht Julia: ik trek de kleren van mijn dienstmeisje aan. Dan kan ik wel alleen door het bos lopen. Ik neem een mandje mee. En dan doe ik alsof ik aardbeien zoek. Voor een dienstmeisje is dat niet gek.

Het was heerlijk geweest in het bos. Ze had veel mooie vogels gezien. In de rivier zwom een otter. En misschien heeft ze ook een vos zien weglopen. Maar daar is ze niet helemaal zeker van. En ineens zag ze Gino. Hij liep steentjes voor zich uit te schoppen. Julia kent Gino wel. Stel je voor dat hij mij herkent, dacht Julia angstig. En ze was achter een boom gaan staan. Ze dacht dat Gino wel zou doorlopen. Maar dat deed hij dus niet. Hij trok zijn schoenen uit. En deed zijn voeten in het water. Julia moest er even om lachen. Dat doen toch alleen kleine kinderen!

En toen gebeurde er iets engs. Langzaam kwam er een wild zwijn aanlopen. Hij zag haar gelukkig niet. Maar hij kwam wel erg dichtbij. Julia weet dat wilde zwijnen kunnen aanvallen. Maar weglopen kon ze niet. Het wilde zwijn zou meteen achter haar aan gaan. En toen was ze in de boom geklommen.

Stiekem naar binnen

Voorzichtig sluipt Julia door het hek van de tuin. Ze mogen haar niet zien. De tuinman niet, de staljongens niet.

Ze heeft geluk. Het is zo warm dat er niemand in de tuin bezig is. Alleen de priester ziet dat Julia door de tuin loopt. In de kleren van haar dienstmeisje. Hij moet er even om lachen.

Zachtjes doet Julia de buitendeur open. Het is een zware deur, met een ijzeren ring eraan. Meestal piept hij, maar nu gelukkig niet. Dat komt zeker door de warmte.

Dan staat ze in de keuken. Daar is de kok bezig. Twee keukenmeisjes helpen hem. Ze kijken niet op van hun werk. Julia kan dus de gang inglippen, zonder dat iemand het ziet.

Vlug loopt ze de brede trap op, naar boven. En dan haar kamer in. Daar staat haar dienstmeisje te wachten.

‘O jonkvrouw, ik was zo ongerust’, zegt het meisje. Julia knikt.

‘Ik ook’, zegt ze. En ze vertelt van haar avontuur in het bos.

‘Snel, geef me mijn kleren’, zegt Julia dan. ‘En help me met aankleden.’

Het dienstmeisje heeft Julia's kleren al klaargelegd.

Julia heeft zich net aangekleed, als de gong klinkt.
Dat is het teken dat ze moet eten. Julia loopt de trap af, naar de eetzaal.